

LAURA ĀBOLIŅA

* *

Fascinējoši stulba doma prātā man nāk -
Nopirkt poniju sev.
Tad varētu jāt pa iedomu pļavām,
Kur banāli skaisti ziedi aug.
Cik ciniski būtu tos noplūkt
Un ponija krēpēs vīt...
Tad uzjātu debesīs mēs
Un, naktī nīrgājoties, „Piena Ceļu” jauktu.
Vien ironiskā kārtā pakluptu ponijs mans,
Un zemē kristu zvaigzne...
Tik - kur to zvēru likšu?
Ko došu ēst?
Šķiet, zemiski būtu to pagultē bāzt
Un reizi dienā saldumus dot...
Tik tiešām - šī doma fascinē!
Poniju gribu!
Un viss!

* *

Vēl nevēlos izaugt liela!
Tai kalnā negribu rāpties!
Kaut arī tam sniegota galotne viz...
Man drēbju un apavu nav,
Ar kuriem var kāpelēt klintīs.
Vai basām kājām pa akmeņiem iet?
Vai kailai pret vēju man skriet?
To ne! Tad durs, tad sāpēs un sals!
Dod laiku!
Vēl gribu par princešu kleitiņām jūsmot,
Lelles auklēt un smilšu kūkas cept.
Vēl kalna malā man jāspēlē spēles!
Nedzen mani no bērniības prom!
Atļauj vēl brīdi mazai būt...
Laiks, neliec man jau lielai kļūt!

* *

Iespļauju jasmīnu krūmam sejā
Un aizskrienu, lai atkal laistos dejā.
Ripoju tur, pie upes lejā.

Uzlieku sejai naivu smaidu
Un iebrienu upē, un straumi gaidu.
Atceros, kā šeit reiz cerību kuģītšus laidu...

Skat, cik neveikli taureņi dej!
Tomēr manas acis tiem līdzī skrej.
Un viņi pār mani jasmīnu rūgto smaržu lej...

Apnika lejā upē kājas mērt,
Gribas skriet augšā, kā vārnai ķērt.
Un pāri tam jasmīnam lēkt...

* *

Vārnas neprātīgi pār koku galotnēm skrien,
Un prātā dīvainas domas lien -
Karstu uguni debesīs celt
Un sārtus liesmu mākoņus velt,
Līdz no tiem spožas dzirksteles birs,
Līdz sudraba pelni vārnu spārnos irs,
Un putni tos pār pasauli kaisīs,
Bet bērni kāri tos spīguļus lasīs.

Spīguļu pilnām acīm pārskries mājās -
Vien rokās pelēki pelni un netīri zābaki kājās.
Bet naktī pie loga klauvēs vārna
Ar sudraba spīguļiem uz labā spārna.
Un es atkal tad uguni celšu
Un liesmu mākoņus velšu,
Lai vārnas bērnu acīs mirdzumu sētu -
Spožo dzirksteļu sudraba pelnus bērtu...

* *

Skropstu vēzienu attālumā ir mīlestība,
Un acīs spīd gremdējoša greizsirdība.
Tā pārgriež jūtas un aizslēdz sirdi...
Mīla, par vēlu... Tu vairs prātu nedzirdi...

Dvašas attālumā gaida mīlestība,
Bet ceļu atkal šķērso iedomība.
Ar asinīm dzestrām sakāpj prātā
Un jautā: „Kur mīla? Kur ir tā?”

Kliedzienu attālumā slēpjas mīlestība,
Tai pāri saldi dus klusa vientulība.
Tā apvij rokas ap kaklu kā slepkava
Un gaida, kad nāks lielā mīla tava...

* *

Tik maigs pieskāriens
Kā tauriņa spārnu vēdas,
Kā zīds, kas pārslīd pār ādu.
Tavs pieskāriens...
Vien knapi var sajūst ar miesu,
Bet sirds to jūt.
Pat tad, ja attālums šķir...
Man sveši skārieni derdzas!
Šķiet smilšpapīrs pār ādu slīd!
Tik tavs pieskāriens
Sniedz man samtainus glāstus,
Kas maigumu, dvēselei sniedz.

* *

Mana sirds ir vēsa kā ledus.
Līdz tai vēl būvējas tilts.
Tilts, kas jāpabeidz tev...
Tavas acis, kas skatīsies manās,
Ar pelēku miglu aizpūstas tiks.
Un samtainās skropstas ap acīm,
Tad apbēršu sniegpārslām baltām.
Lūpas, kas skarsies manām,
Ar saltu vēju apburtas tiks.
Vien pieskāriens tavs kā svelmainā saule,
Šo ledus ziedu atkausēt var.
Bet sargies, kad plaukstu klāt liksi!
Tā kā kristāls pret zemi var šķīst!
Vai būvēsi tiltu līdz sirdij?
Līdz sirdij, kas aukstā sniegā tīta?

* *

Sniegs.
Sniegs zaļā zālē krīt.
Saule.
Saule melnā naktī spīd.
Pienenes.
Pienenes baltā kupenā aug.
Uguns.
Uguns zilā jūrā deg.
Tā nevar būt!
Tik pasakās tādas lietas īstenojas.
Bet ja sirds tā jūt...
Tad dzīvē viss tas piepildās!